

IVAN KUČERA

LESY

LESY

NAPÍŠAL IVAN KUČERA

Román je nevhodný pre maloletého čitateľa kvôli pornografickým scénam manželského sexu.

„Neobzerajte sa, pani Látová.“ (Elán, Neobzerajte sa, pani Látová)

„Západne od Arkhamu sa dvíha kraj divokých kopcov a strmých roklín zarastený hlbokými, doteraz nedotknutými lesmi. V temnotách úzkych strží, prikryté tieňom nebezpečne naklonených stromov, zurčia potoky odjakživa ukryté pred slnečnými lúčmi.“ (H.P. Lovecraft, Farba z vesmíru)

„Už viem, ako chutí zlo. Vždy som si prial, aby ma obišlo.“ (Desmod, Zostane ticho)

„Človek má vždy na výber, či sa zachová svedomite.“ (Jaroslav Spišiak pre denník SME, 15. 5. 2012)

„Festivaly hororových filmov majú najlepšie publikum. Obecenstvo horor miluje a režiséri tam chodia s manželkami, nie s milenkami.“ (Juraj Herz)

„Noc je najtemnejšia pred úsvitom.“ (Temný rytier, r. Christopher Nolan)

PROLÓG

DECEMBER 1968

Lesy na západnom Slovensku nie sú len tak nejaké lesy. Sú to bývalé pralesy, ktoré tu boli státisíce rokov pred príchodom prvého človeka. Niečo v nich dodnes z tých časov pretrvalo. Možno určitá forma starodávneho prírodného šialenstva neľudského pôvodu. Možno zlo, ktoré raz za čas posadne ľudí, čo sú potme sami v lese. V starých indiánskych legendách príšery prichádzali zo stepí. V našich z hlbokých, temných lesov.

Hučal naprieč nimi traktor. Cesta bola zlá, klzká a šmykľavá. Dvaja muži, ktorí sa v ňom natriasali, radšej mohli ísť peši. Boli by tam skôr. Ale iba ak by nebola jedna z najhorších búrok za posledné roky. Oblohu bičovali desiatky bleskov, ktoré osvecovali vykrútené kmene stromov. Hoci bola noc, kvôli bleskom panovalo takmer nonstop svetlo. Ísť peši by sa rovnalo samovražde. Mohol ich trafiť blesk alebo sa mohli šmyknúť a zletieť do potoka, ktorý sa počas búrok menil na rozvodnenú, dravú riekku.

Traktor zastal pred domom. V kuchyni blikali sviece. Mladý doktor nepočkal, kým šofér, statný chlap v montérkach, vypne motor. Vyskočil z kabíny a hnal sa dnu. V sekunde zmokol do poslednej nitky. Držal starú lekársku brašnu. Nebolo mu všetko jedno; záchranu ľudského života bral ako povinnosť a to napriek tomu, že v živote stretol veľa ľudí, ktorí si nezaslúžili žiť.

Rozrazil nezamknuté dvere dokorán. Ľudia v tomto kraji nezamykali.

„Dobrý večer,“ povedal, akoby sa nič nedialo. Vždy sa snažil v čo najnenormálnejšej situácii chovať čo najnormálnejšie.

Na zakrvavenej dlážke sa zvíjala spotená žena. Keď ho zbadala, vyrazila zo seba nesúvislý pazvuk. Otvoril brašnu a pokúsil sa

o upokojujúci úsmev. „Ideme na to, Vierka?“ Všetkých svojich pacientov poznal po mene.

„Pán dogtor, nječo neny dobre. Cítym to.“

„Nebojte sa, bude to v poriadku.“ Koľko krát to už hovoril? Koľko krát to už nebola pravda? Ale koľko krát bola?

„Ne, vy ma neočúvate...“

Pohladkal ju po čele. „Pššt. Nebojte sa.“

„Prosím vás, jak sa to narodý živé, mohli by ste ho zabit? Ja to nescem. Vytrhnite to ze mna a hotte na hnoj.“

„Upokojte sa.“

„Prosím vás, zabite to pán dogtor.“

„Ženská nešťastná, viete čo by za to iné dali?“

„Bude to stelesnení dábel.“

„Radšej poriadne zatlačte.“

Bolo to dievčatko. Počas svojej lekárskej praxe videl všeličo a akceptoval to. Kto bol, aby nie? No po vytiahnutí mlčiaceho telička ho obľiala horúčava. Rýchlo sa ale upokojil. „Musíte to dieťa milovať. Bude to potrebovať. Je to vaša krv a bude také, ako si ho vychováte. Ostatní nech si hovoria, čo chcú.“

Dievčatko sa stále odmietalo rozplakať.

Pozeralo sa naňho tromi žltými očami.

ČASŤ PRVÁ. ŽENA SO ZLE ZRASTENOU KOSŤOU

KAPITOLA 1

O 45 ROKOV NESKÔR (ROK 2013)

Dvaja muži v uniforme vystúpili z auta OBECNÁ POLÍCIA OSTRÝ PICHLIAČ – STRÁŽIŤ A DÁVAŤ POZOR. Najskôr sa pozreli na zamračenú aprílovú oblohu, z ktorej do večera určite zasa bude pršať. Potom klesli pohľadmi nižšie, takmer až pobožne hľadiac na Ostrý

pichliač. Najvyšší vrch kraja sa týčil nad lesmi. Dedina po ňom kedysi dávno získala názov. Hovorilo sa, že keď bola jeho špička zahalená búrkovými mračnami, hmlou alebo snehovou víchricou, skrátka keď nebola vidieť, že je to dobré znamenie. Zlý a zákerný vrch vtedy vraj nechystá prekvapenie. Spí, drieme, oddychuje. Keď je ale špičku vidieť, je len otázkou času, kedy sa niečo stane.

Pohľad, ktorý sa im naskytol, ich potešil. V priebehu noci sa prihnal západný vietor a prifúkol čierne mračná. Tie teraz viseli nízko nad krajinou.

Pred rodinným domom postávalo druhé auto obecnej polície, sanitka a dve osobné vozidlá patriace civilom. Zo sanitky sa ozývalo detské výskanie. Pozreli na seba, pokrčili plecami a vykročili k verande. Stála tam žena v dlhom, čiernom, koženom kabáte a fajčila.

Mladší z nich, Tibido, meral viac ako dva metre. Minulý rok v decembri mal 38 rokov. Druhý bol o čosi nižší, ale aj tak vysoký, chudý a šlachovitý, s klobúkom a udržiavanými hustými fúzmi. Volal sa Marko Enzechštejn, mal 53 a bol náčelníkom obecnej polície.

Zástupca Tibido sa chcel skloniť k šéfovi a zašepkať mu do ucha 'to je tá suka Skovajsová, šéfe', ale nakoniec to neurobil. Šéf ju jednak dobre poznal a, to hlavne, Tibido bol presvedčený o tom, že čarodejnica by ho počula aj na takú diaľku. Nič sa pred ňou nedalo skryť. Všetko vedela. Určite čítala myšlienky.

Enzechštejn vybehol po schodíkoch a nebojácne zastal zoči-voči realitnej agentke.

„Zdravím vás, pán policajt.“ Trocha sa triasla. Možno to bolo zimou, možno nie. Z hôr stúpala para a na jar to zatiaľ príliš nevyzeralo.

„Náčelník obecnej polície, keď už ma musíte oslovovať, Ema. Čo tu robíte? Je to miesto činu.“

„Zavolali ma moji klienti.“

„To sa dalo čakať, že to takto dopadlo.“

Mávla rukou. „Ale prosím vás. Nezačínajte s tým znova. Ste ako stará, obohratá platňa.“

„Je to vaša vina,“ nedával si Enzechštejn servítku pred ústa.

Obrovský zástupca mlčky stál za ním a prísne na ňu z výšky zazerá.

Nadvihla obočie, takmer pobavene. „Ale čo nepoviete. Moja?“

Enzechštejn si nevšimol jej provokatívny tón, ani rozširujúci sa úšklabok. V Bratislave sa naučil byť proti tomu imúnny. Väčšinou to používali zúfalci, ktorí sa snažili pôsobiť sebavedomo, ale v skutočnosti sa ich vnútro triaslo ako želatína.

„Hovoril som vám, že táto dedina nie je pre vás. Je tu plno domov, ktoré môžete predať ľuďom z miest, ale oni k nám nechcú ísť. Len si myslia, že chcú. Ale v skutočnosti nechcú. No pochopia to až keď od vás kúpia dom. A to už je neskoro. Ale vám je to jedno, že? Máte peniaze a ste spokojná.“

Nastalo ticho. Žena zjavne na podobný rozhovor nemala náladu, tak si Enzechštejn odpovedal sám. „Sú ako rastlina, ktorú vytrhnete zo zeme a bez záujmu pohodíte na slnko, Ema.“

Nebola nadšená tým, že ho musela trpieť, no nemala naňho žiadne páky, bol príliš silný. Za desaťročia u štátnej polície v Bratislave si sám vybudoval páky. Musela priznať, že je to skôr on, kto toleruje ju, než ona jeho. „Zasa tie vaše reči, pán policajt,“ usmiala sa sladko. „O tomto vy ale nerozhodujete. O tom rozhoduje záujem mojich klientov.“

„Veď ani poriadne nevedia, čo podpisujú. Máte v zmluvách viac miniatúrnych písmeniek, ako je mravcov v mravenisku na Zabudnutej.“

„Len si o sebe nemys-“

Enzechštejn stratil záujem. Nemalo to zmysel. Mávla rukou a bez rozlúčenia vstúpil do domu.

Skovajsová prekvapene zatvorila ústa.

Tibido išiel do humna skontrolovať kolegov, ktorí to tam prehľadávali.

Enzechštejn počúval tlmené ľudské hlasy, ozývajúce sa z útrob starého domu. Potom k nim vykročil. Vôbec sem nemali chodiť. Starosta mal dom nechať schátrať a potom ho z bezpečnostných dôvodov zbúrať a pozemok nechať napospas prírode, nech zarastie a stane sa neviditeľným, ako veľa iných vecí pod Pichliačom. Namiesto toho sfaľšoval zmluvy a opustený dom sa zrazu stal legálnym majetkom pani Skovajsovej. Takto to skorumpovaný pár urobil s viacerými tunajšími nehnuteľnosťami a pozemkami, ktorých pôvodní majitelia umreli a nemali dedičov. Dokumenty sa faľšovali jedna radosť a Skovajsová predávala domy ľuďom z okolitých miest, ktorí zatúžili po dedinskom pokoji. Enzechštejn o tom vedel, ale zatiaľ to nechával tak. Bol silnejší ako ona, ale vedel, že aj ona má známosti, ktoré by mu mohli narobiť problémy. A tak sa navzájom trpeli, hoci to samozrejme ani jedného nebavilo.

Ostrý pichliač bola malá dedina uprostred večne daždivých, hustých a zahmlených lesov. Podľa posledného sčítania mala 1586 obyvateľov. Málo, napriek tomu starosta zriadil obecnú políciu. Nachádzala sa tu aj základná škola a zubár, ale mladí dedinu opúšťali kvôli lepšej - respektíve vôbec nejakej - budúcnosti. Sťahovali sa do okolitých miest. Zanechávali v Pichliači starnúcich, z doby rozčarovaných rodičov. Kedysi prosperujúce veľké gazdovstvá upadali. Domy po zomretých bezdetných starých ľuďoch sa dostali pod ochranné krídla starostu a následne ich Skovajsová predávala záujemcom z Bratislavy, Senice, Trenčína, Piešťan, či Nového Mesta nad Váhom. Takým, ktorí nemuseli každý deň chodiť do roboty, lebo mali plné bankové účty. Mohli sedieť doma a užívať si ničnerobenie. Mysleli si, že čerstvý vzduch je super. No Pichliač ukrýval nejedno prekvapenie.

Enzechštejn sa približoval k hlasom. Patrili mladému páriku, ktorý to tu pred pár týždňami kúpil napriek tomu, že ich pred

podpisom zmluvy navštívil. Spomenul im, že dom má temnú minulosť a nie je najlepší nápad budiť ju. Znepokojil ich, možno dokonca vystrašil. Ale musel to urobiť. No výsledok bol jediný. Ešte v ten večer mu zavolať starosta s radou, aby sa to už neopakovalo, inak mu urobí zo života peklo. Skovajsovú ani starostu netrápilo, čo sa ľuďom stane, ak kúpia tento dom. Len hrabali peniaze. Nikto im nepozeral na prsty. Tu, na kopaniciach, si mohli prispôsobovať pravidlá a zákony tak, ako sa im hodilo. Starým to bolo jedno. Zvykli si za komunizmu. Mladých to sralo a tak radšej odišli do miest, kde síce tiež bola korupcia, ako všade na Slovensku, ale lepšie ukrytá.

Pre Enzechštejna, ktorý kedysi riešil krvavé vraždy v mene peňazí, drog a lásky (tie boli najhoršie), nebolo nič ľahšie, ako na starostu zavolať kamarátov z Bratislavy. No jednak by sa otvorila Pandorina skrinka a jednak Magde sľúbil, že s podobnými praktikami skončil napriek tomu, že v minulosti nimi hravo riešil problémy, na ktoré bol zákon prikrátky.

Zaklopal na poodchýlené dvere a vstúpil do obývačky. V dome sa napriek prítomnosti mladých držal usadený puch starých, ťažkých a zaprášených kobercov a opustených prázdnych izieb.

Pri krbe sa objímali manželia.

No vidíte. Ak by ste mi verili a nešli by ste si sťažovať Skovajsovej, nič z toho sa nemuselo stať. Tá suka na vás zvysoka kašle. Nebyť vašich peňazí, na ulici by na vás ani nepozrela.

Ale čo sa vlastne stalo? Bude to musieť zistiť...

Pri páriku stáli dvaja záchranári v reflexných vestách. Žene sa práve chystali pichnúť injekciu na upokojenie. Na všetko dozeral starec s ešte staršou lekárskou brašnou. Keď si všimol náčelníka polície, usmial sa a vyšiel mu v ústrety.

Enzechštejn sa potešil, že vidí starého priateľa. Aspoň nemusí otázkami otravovať, aspoň nie hneď, rozrušených manželov. Doktora si vážil, lebo kedysi Magde zachránil život. Iní to s ňou vzdali.

Pevne si podali ruky, potom ho Enzechštejn chytil za plece a priateľsky ho vyviedol na verandu. Realitná agentka práve nasadala do ligotavého čierneho jaguára. Naštartovala motor a keď ho zazrela, zatrúbila naňho a zakývala. Bez záujmu sa jej otočil chrbtom a sústredil sa na doktora. „Čo sa stalo?“

Doktor mal takmer deväťdesiat, no v hlave to mal dobre upratané. Lekára tu robil už ako mladý chalan. Nikdy neodišiel. Zvalil sa do hojdacieho kresla a zachmúrene pozoroval vzdialené pohoria. Enzechštejn, hoci vedel, že bude mať problém postaviť sa, si čupol k nemu.

„Vlastne ani neviem, Marko.“ Doktor bol jeden z mála ľudí, ktorí ho oslovovali krstným menom, hoci ani ostatným to nezakazoval. „S nervami boli v koncoch. On takmer dostal porážku, pritom má len tridsať. Ju sme museli polhodinu utišovať.“

„A čo deti? Mali dve, nie?“

Doktor ukázal na sanitku. „Hrajú sa so šoférom. Uvaril im kakao.“

„Uhm.“

„V sanitke majú rýchlovarné kanvice?“

„Hovorí sa to, ale ešte som žiadnu nevidel.“

„Nevedel som, že sa v sanitke dá uvariť kakao.“

„Asi dá... Nieкто ich napadol?“

„Také niečo. No nemajú dôkaz. Len pocit. Vraj akoby v dome neboli sami. Deti spali na poschodí a oni dole pozerali televíziu. Zrazu vypadla elektrika. Boli presvedčení, že v tej chvíli s nimi v izbe nieкто bol. Občas niečo šuchlo alebo puklo. Nemali odvahu ani pohnúť sa.“

„To sú zvuky starých domov. Vydávajú čudné zvuky, keď si sadajú,“ zacitoval Enzechštejn obľúbenú frázu miestnych starcov.

„Keď som im to povedal, presviedčali ma, že toto bolo iné. Videl si, ako vyzerajú? Sú tak mimo, že sa podľa mňa ešte dnes odsťahujú do hotela a sem sa vrátia len kvôli podpisu zmluvy

s tvojou kamarátkou, keď jej dom budú vracat’.”

„Myslíte si, že nezostanú?“

„Robíš si srandu? Nie po tom, čo sa im stalo. Bolo zaútočené na ich najväčšiu životnú istotu a ty to vieš. Na bezpečie domova.“

Prikývol. Tomu rozumel. „Takže prídu ďalší nešťastníci, ktorí to tu kúpia.“

„Už to tak vyzerá.“

„Povedali vám ešte niečo, či zostali pri zvukoch v dome?“

„Nerob si z toho srandu Marko,“ vystríhal ho doktor. „Nikdy si nerob srandu zo strachu iných. Môžeš si tak narobiť nepriateľov na život a na smrť. Ale že to hovorím práve tebe.“

Policajt sa uškrnul.

„Každopádne mi povedali, že to boli zvuky od človeka alebo od niečoho, čo malo k človeku blízko. Tak mi to povedali: od niečoho, čo má blízko k človeku. Všade bola taká tma, že nevideli ani jeden na druhého a pritom na gauči sedeli na dotyk od seba. Mali pocit, že sa niečo preplazilo tesne okolo ich nôh. Žena tvrdila, že počula, ako niečo vedľa nej dýcha a manžel to nebol. Nevedeli, ako dlho tak sedeli. Muž mal na ruke hodinky, na ktorých mohol rozsvietiť displej, čím by osvietil aspoň najbližšie okolie. No mal strach, ktorý ho spútal. Báł sa, že svetlo odhalí niečo, čo nechce vidieť.“

Enzechštejn dostal chuť na cigaretu, hoci Magde slúbil, že s tým skončil. V skutočnosti si občas tajne zapálil a presviedčal sám seba, že ona o tom nevie.

Doktor naňho pozrel očami, ktoré videli smrť v najrôznejších podobách. I preto sa mali radi. „Potom električka naskočila sama od seba a...“

„A?“

Doktor sa uvoľnil a krátko sa zasmial. „A nič.“

„Nič?“ spýtal sa takmer pohoršene policajt.

„Nič. Nikoho nenašli.“

„Vchodové dvere boli zamknuté?“

„Áno, takže ak do domu niekto vnikol, musel mať kľúč. Nič nezmizlo a tvoji chlapci nikde nenašli ani stopu po cudzej osobe. A to včera pršalo. Ak teda do ich domu niekto vnikol, musel mať jednak kľúč, jednak čudné úmysly a jednak veľmi čisté topánky. Len sa chvíľu pomotal v dome a potom zmizol tesne predtým, ako naskočila električka. Nezdá sa ti to čudné?“

„Nikdy nemali tento skurvený dom kupovať.“

„To je tvoj odborný názor?“

„Niektoré tunajšie veci je lepšie nechať tak, inak začnú strašiť. Sám to vidíte, nie? Dvaja mladí ľudia takmer dostali infarkt. To nie je normálne.“

„V dnešnej dobe je. Je rýchla a hnusná. Ľudia na nič nemajú čas, ani jeden na druhého. Vyberá si to daň. Štát ide do prdele, ak v nej náhodou už dávno nie je. Vládnu nám mafiáni, zločinci, v lepšom prípade prachatí primitívi, hajzli a duševne chorí exoti. Treba to všetko začať vešať, kým to nezačne vešať nás.“

„Hm.“

„Ja by som to každopádne tak temne nevidel,“ vrátil sa k téme doktor. „Noci tu bývajú čierne a ty si tomu tiež nepomohol.“

„Ja?“

„Vraj si ich strašil.“

Enzechštejn naňho ublížene pozrel. „To povedali?“

„A klamali?“

Enzechštejn si povzdychol.

„No vidíš. Nasadil si im do hlavy chrobáka, možno nad tým z nudy začali rozmýšľať a zrazu počuli duchov.“

„Ona nie je duch.“

„Kto ona?“ Doktor v tej chvíli vyzeral na svojich deväťdesiat.

„Vy viete.“

„Nie, to teda neviem.“

„Roztoč.“

„Tú prezývku nepočujem rád, Marko. Mala normálne meno.“

„Ani ja tú prezývku nepočujem rád, ale aspoň nezatváram oči pred realitou. Nie je výmysel, ani duch. Ak by to bol duch, bol by to ešte ten lepší prípad.“

„Nemal si im to hovoriť. Sú to mladí, neskúsení ľudia, ktorí hľadajú svoje miesto pod slnkom. Majú celý život pred sebou a ty za nimi prídeš a začneš ich strašiť miestnymi povedačkami.“

„Nebolo to povedačky, ale pravda. Pravda oslobodzuje.“

„Niekedy je to planý poplach a s tým je škoda strácať čas. Nezabudni, že v tomto dome v minulosti nedošlo k žiadnej tragédii. To dieťa len bez stopy zmizlo. Narodilo sa a potom zmizlo. Nevyvraždilo svoju rodinu. Proste sa stratilo. To nie je strašidelné.“

Enzechštejn vstal, no starnúce kosti proti prudkému pohybu protestovali. Sľúbil im, že sa bude podobným pohybom v budúcnosti vyhýbať. Zapálil si a pozoroval okolité lesy, ktorými bol dom obkľúčený. „Zmiznutie bez stopy mi pripadá strašidelnejšie, než to, ak je niekto vrah. Tam aspoň máte s čím pracovať.“

„To je vec pohľadu. Ja mám napríklad úplne opačný názor.“
Doktor sa rozhodol zmeniť tému. „Čo prst?“

Enzechštejn pozrel na svoju ruku. Namiesto piatich prstov mal iba štyri. Zmrzačenie bolo dôsledkom jeho minuloročnej vojny s Cigánmi, ktorí dlhé roky strpčovali život tunajším obyvateľom. Keď prišiel, situácia sa behom niekoľkých dní prudko vyostřila a nastalo niekoľkodňové peklo. A výsledok? Cigáni tu neboli a na pamiatku si vzali jeden z jeho prstov. Celkom dobrá cena. „Bolí len keď prší.“

„A čo Chlpáč?“ Doktor mal na mysli policajného vlčiaka, ktorého si Enzechštejn doniesol z Bratislavy.

„Musel som ho dať jednému chlapíkovi na preliečenie. Špecializuje sa na prevýchovu problémových psov.“

„Hm. Občas by sme takého chlapíka potrebovali všetci,

nemyslíš?“

„Asi áno.“

KAPITOLA 2

Byt páchol sexom. Vo štvrtok večer sa Erik a Zora milovali v prenajatom byte na sídlisku s dvadsiatimi sedemposchodovými činžiakmi na piatom poschodí bez balkóna. Zatiaľ im to takto vyhovovalo. Boli vďační za útulný peliešok, kde to mohli robiť. No v poslednej dobe mal Erik pocit, že im to prestáva vyhovovať. Predsa len, mali tridsať a chceli istoty. A tie im prenájom nedá. Najradšej by mali vlastný dom, ideálne pri lese. Ďaleko od ľudí a starostí. Tam by žili potichu, nenápadne, spokojne. Ale nemali peniaze. A keby mali, ako by odtiaľ dochádzal do mesta za robotou?

Koľko ľudí na sídlisku práve robilo to, čo oni? Tajomne rozsvietené okná, zatiahnuté záclony, stiahnuté rolety a žalúzie, nahlas pustené správy a v teplých izbách sexujúci ľudia alebo sa o to aspoň nervózne a spotene pokúšajúci. Vždy mu pripadalo trochu depresívne, že je to často jediná vec, ktorú ľudstvo má. Sex je neviditeľný plášť, ktorým sa chráni pred útočiacim svetom.

Zora pod ním hlasno vzdychala. Začal ju škrtiť. Museli byť potichu, panelové steny boli tenké. Pokračoval v prirážaní. Generácia narodená začiatkom osemdesiatych rokov prevádzkovala sex s miernou hanbou a rozpakmi. Nemohla za to, detstvo a doba ju tak naučila. Všetko robila so sklonenou hlavou a výčitkami svedomia. Pritom bol sex jedinou pravdou. Poháňal ju dopredu. Nie peniaze, moc, túžba po sláve. Sex. Sex a možno priateľstvá. Tie ale v menšej miere. Nedokázala ich pestovať v takej miere, ako jej komunistickí rodičia.

Za malý byt mesačne platili veľký nájom, plus bolo treba kupovať jedlo, šaty, benzín. Bola to odporná doba, v ktorej bolo

lepšie nemať dieťa. Napriek tomu sa o jedno pokúšali. Treli o seba holé, chudé telá. Už neboli úplne mladé, ale ani staré. Tridsať rokov je medziobdobie, ktoré je lepšie prežiť a extra nad ním nerozmýšľať. Oplodňovanie však nevychádzalo. Pokúšali sa oň rok, odkedy Erikovi zvýšili plat. Mládežnícka životná energia z nich vyprchala. Túžili po niečom hodnotnejšom a pokojnejšom. Usadiť sa. Mal pocit, že ak Zora neotehotnie, rozídu sa. Myslel na to najmä keď robil nočné služby ako strážnik a tupo pozoroval svoju ospalú tvár v odraze okna. Ako keby patrila cudziemu človeku. Vzďaľovali sa od seba.

Počkal, kým dosiahla orgazmus a potom vstrekol do jej rozhorúčeného, roztúženého vnútra semeno. Ale - ako sa ukázalo o pár dní - zasa zbytočne. Vedel, že by mali ísť k doktorovi, ale odmietal to. Zora mu to tolerovala. Zatiaľ. Ležali vedľa seba. Vzrušenie odišlo a pot na telách schol. Vypli televízor. V izbe nastalo nepríjemné, ťaživé ticho. Činžiak zlovestne načúval.

„Oblečieme sa?“ spýtal sa.

„Môžeme.“

Ešte sa chvíľku držali za ruku, potom sa obliekli a Erik z rúry vytiahol pečené kura. Ona pootvorila okno. Dnu vnikol osviežujúci vzduch a von vychádzal pach sexu. K jedlu si otvorili vychladené pivo a snažili sa príliš nemyslieť na to, že ráno o pol piatej vstávajú do roboty, ktorá ich postupne a potupne zabíjala.

Ako byť šťastný v tomto svete?

KAPITOLA 3

Enzechštejn zaplatil, povedal „ďakujem a pekný víkend“, s nákupom vyšiel z obchodu, podišiel k policajnému autu, dal potraviny dozadu, vsúkal sa za volant, naštartoval a zaradil jednotku.

Prechádzal dedinou. Skoro každému, koho stretol, zamával alebo aspoň blikol. Všetkých poznal.

Tam išiel Cigán Fero. V skutočnosti nebol Cigán. Denne vyfajčil tri škatulky a všade, aj v nedeľu do kostola, chodil v špinavých montérkach, ako keby sa práve vracal z roboty. Pritom posledných dvadsať rokov žil zo sociálky. Boli tu dva kostoly: evanjelický a tolerovaný katolícky.

Po druhej strane chodníka, možno kvôli Cigánovi Ferovi, kráčal starý Dzurinda. Ani toho nikto nemal rád, lebo každému radil. Nie však svojmu päťdesiatročnému synovi, oplanovi, pijanovi, darebákovi a skurvysynovi.

Zahliadol malého Mira Ošemetlu. Keď chlapec uvidel policajné auto, v sekunde frkol do najbližšej uličky. Enzechštejn sa pousmial a odvrátil tvár.

V piatok doobeda nebolo v uliciach veľa ľudí. Niektorí dreli na svojich poliach, ale väčšina bola v robote, v mestách roztrúsených okolo Pichliača. Museli do nich dochádzať, aby dreli za pásom vo fádnych fabrikách patriacich arogantným, zahraničným majiteľom. Autobusy bývali plné. Kto chcel robiť, musel za prácou dochádzať. Tu totiž takmer žiadne pracovné príležitosti neboli.

Niektorí sa snažili užiť vďaka gazdovstvám. To, čo vyrobili, dopestovali a dochovali, predávali do supermarketov alebo prevádzkovali predaj z dvora. Kto išiel okolo, mohol sa zastaviť a kúpiť si klobásy, syr, vajcia, alebo zeleninu s ovocím. Nebolo to ale ono. Stále bolo príliš poznať, že po osemdesiatom deviatom sa Česko-slovensko plánuje rozpadlo len preto, aby si ho pár vyjebancov rozkradlo pre seba a svojich kamarátov a rodinných príslušníkov.

Námestie sa cez víkend zaplnilo dôchodcami a rodinami s deťmi. Dôchodcov bolo viac. Autá sem mali zakázaný vstup, okrem zásobovacích. Mohli ste zájsť do cukrárne, krčmičky s renomovaným českým pivom, bol tu park s jazierkom, fontána, pekáreň, obchod s oblečením, potraviny a pár ďalších obchodíkov.

Enzechštejn prešiel okolo základnej školy. Začínali sa z nej

trúsiť žiaci. Mal rád piatky, vo vzduchu sa vznášal príslub krajšieho dňa. Ľudia v piatok poobede nerobili problémy.

Mohlo by sa zdať, že dedina je zaspatá, no teplé mesiace ju zaplnili turistami. Lákala ich sem príroda. Enzechštejna to desilo, pretože to znamenalo problémy. Bola to neudržiavaná divočina, ktorá v ňom vyvolávala nepríjemné, tiesnivé pocity. Turisti sem prichádzali i kvôli hradu Bytíška zo štrnásteho storočia. Zostali z neho len ruiny, ale bol z nich parádny výhľad. Za slnečného počasia bolo vidieť až do Trenčína. Minulosť hradu bola plná násilia, mučenia a incestu. Dokonca o ňom pred pár rokmi nakrútili americký horor. Ešte absurdnejší, ako Hostel. Na nalákание zahraničných turistov to ale stačilo.

Pískal si pesničku, ktorá sa ozývala z rádia. To robil len keď mu bolo dobre. Teda nie často.

„Kým som sám, vlastním všetky práva...“ znelo z rádia.

„Ale to už bolo dávno,“ zamrmlal si popod fúzy a usmial sa. Najradšej mal od Elánu Sídľiskového Indiána. Pripomínal mu Bratislavu. No bol rád, že z nej odišiel. Teoreticky. Prakticky mu ale bolo smutno za rušnými ránami, atmosférickými nocami, za zhomom, stresom, nervami a povinnosťami. Tu bolo na jeho vkus príliš veľké ticho. Cítil vnútorný nepokoj, volanie divočiny. Ale nemohol mu odpovedať. Magda bola čoraz chorľavejšia. Pokúšal sa zatvárať oči pred realitou, no vedel, že jej choroba má len jeden možný koniec. A happyend to nie je. Oči mu zvlhli slzami. Rýchlo si ich utrel rukávom a zhlboka sa nadýchol.

Zaparkoval pri dome a vyšiel von. Práve sa chystal odomknúť, keď mu otvorila. Každý skúsenejší vzťah je postavený na tušení príchodu toho druhého.

Alebo o pozeraní z okna.

Bol vďačný, že ju mal, i tak v ňom ale vrela chuť po vzdialených končinách a dobrodružstvách, ktoré sa v nich odohrávali. Nebolo v tom nič osobné. Nechcel inú ženu, milenku.

Len čo by zažil dobrodružstvo, rýchlo a poslušne by sa vrátil domov. Ale tu? Odkedy vykynožil miestnych Cigánov, nuda.

„Ahoj, už si tu?“ privítala ho.

„Áno. Ahoj.“ S nákupom v náručí sa k nej sklonil, aby si mohli dať pusku na pozdrav. Položil tašku s nákupom do jej lona. Na invalidnom vozíku sa vybrala do kuchyne. Niečo mu rozprávala, ale nepočúval. Bol zamyslený. Zostal stáť na verande. Obzrel sa na Pichliač. Dusila ho studená hmla. Tam hore ešte bola zima, hoci dole kvitli snežienky a teplým vzduchom bzučali prvé včely.

„Zatvoríš? Je prievan.“

Chmáry a starosti mu zmizli z tváre. „Jasné, zlato.“

KAPITOLA 4

Doba bola zlá. Všetci z nej boli podráždení a vystresovaní. Vybuchovali pri prvej príležitosti. Nervozita skákala z človeka na človeka. Trpela celá spoločnosť. Zore jej práca ale plus mínus vyhovovala. Trocha jej závidel, lebo jemu tá jeho nie. Ničila ho. Kúsok po kúsku ho žrala. Ako kyselina. Musel piť, aby to zvládal. Nepotreboval sa opiť do nemoty, ale musel si denne dať aspoň dve pивá. Iba tak na tlak, ktorý mal robote, dokázal nemyslieť. Zora prácu neriešila i kvôli tomu, že chcela otehotnieť a potom ísť na materskú. No on otehotnieť nemohol. Bolo mu jasné, že ak nedá výpoveď, skončí ako alkoholik. Nádej preňho predstavoval jeho dlhoročný sen - stať sa úspešným spisovateľom. Posledné dva roky písal horor. A nedávno ho dokončil. Chystal sa ho poslať do vydavateľstva. Keďže v minulosti do viacerých vydavateľstiev poslal viacero rukopisov a vždy mu prišla negatívna odpoveď, ak vôbec, tušil, ako to dopadne. Potom s písaním skončí. Bude lepšie vzdať to, nedávať sebe ani Zore falošnú nádej. Naplno sa sústredí len na robotu a prepadne sa do temnoty.

Sedel v obývačke nad vytlačeným rukopisom. Namiesto optimizmu

a šťastia ho ovládali strach a bezmocnosť. Bol presvedčený, že to dopadne rovnako, ako predtým. Napriek tomu mu venoval každý deň za posledných 24 mesiacov. I preto dostával ich vzťah zabráť. Nie len kvôli neschopnosti mať dieťa, ale tiež kvôli Erikovým nenaplneným umeleckým ambíciám. Chcel po sebe zanechať stopu a vedel, že ako nočný strážnik to nedokáže.

Až keď do izby nečakane vstúpila Zora, uvedomil si, že plače. Uvidela to. Vrátila sa z roboty skôr. Bez slova si k nemu prisadla, chytila ho za ruku a hladkala ho po nej. Upokojovalo ho to. Striedavo pozerala na rukopis a striedavo sa mu pokúšala pozrieť do očí, no zakaždým včas odvrátil zrak. Nemala ho v takej situácii vidieť. V situácii, v ktorej rozmýšľal nad sebou, nad svojím spisovateľským snom, nad vzťahom, ale i nad rovesníkmi, hoci to s tým zdanlivo nemalo žiadny súvis. Ale v skutočnosti malo. Pokladal ich, vrátane seba pravdaže, za stratenú generáciu. Nedokázali sa brániť. Silnejší zopár rokov odolávali, nakoniec ale padli aj oni.

Bol presvedčený o tom, že písanie je jediná vec, ktorú vie robiť. Ak mu román nevydajú, bude sa musieť zmieriť s tým, že sa definitívne do konca života bude živiť ako strážnik. A skončí. Neumrie, nespácha samovraždu, no niečo v ňom zomrie. Niečo, čo chcelo horieť, no už len bezmocne tlie. Môžeme tomu hovoriť nádej alebo šťastie, ale možno je to obyčajná túžba po slobode.

Cítilli to tak aj ostatní? Asi áno, len namiesto spisovateľského sna mali iný. Generácia zo začiatku osemdesiatych rokov. Generácia, ktorá sa nevedela začleniť v politicky a inak sa meniacej dobe. Skončila skôr, než začala. Mohlo by sa zdať, že to vzdala. A možno to bola pravda. Mali to v sebe zakorenené. To, že vopred prehrajú každý súboj, do ktorého sa pustia. Cítil beznádej, bezmocnosť, nechúť a narastajúci hnev.

Pozorovala vytlačený rukopis. „Hotovo?“

„Hotovo.“

„To je super. Kedy ho pošleš?“

„Nikdy.“

„Nikdy?“

„Nikdy.“

„Prečo?“

Mykol plecami.

„Prečo, maco?“

„Aj tak mi to nevydajú.“

„To nevieš, kým to neskúsiš.“

„Píšem štrnásť rokov a za ten čas mi vydali tri poviedky v časopisoch. To hovorí za všetko.“

„Možnože si potreboval dozrieť.“

Pozrel jej s nádejou do očí. „Myslíš?“

„A prečo nie? Doteraz si písal veci, ktorými si nechcel nič povedať. Toto je niečo iné. Pôsobí to dospelo. Stále je to horor, ale chcel si ním niečo povedať. Niečo, čo ťa dlho trápi a o čom nehovoriš. Nepodceňuj sa. Možno to bude bestseller a budeme milionári.“

„Ja naozaj neverím, že mi to vydajú.“

„Za pokus to stojí.“

„Myslíš?“

Chytila mu hlavu a potriasla mu ňou. „Jasné bejby!“ Potom vstala a vykročila k dverám.

Zmätene na ňu pozeral. To je všetko?

Lišiacky sa usmiala. „Chvíľku počkaj, niečo ti ukážem.“

Tak čakal. O chvíľku skutočne nakukla dnu a čudne sa naňho usmievala. Potom vstúpila dnu celá. Skoro nahá, dlaňami si zakrývala prsia a mala oblečené jeho čierne boxerky.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa pohoršene.

„Dávaj si bacha, ako sa so mnou rozprávaš.“

Prudko vstal. „Lebo čo?“

„Lebo uvidíš niečo, čo si ešte nikdy nevidel. Dám ti takú

nakladačku, že sa z nej už nikdy nespamätáš.“

Podišiel k nej, vykrútil jej ruku za chrbát a priblížil svoju tvár k jej. „Silné reči. Tých som sa už od teba napočúval.“

„To som zvedavá, čo teraz urobíte, pán strážnik.“

Tak ju zvalil na posteľ, odhrnul jej boxerky a vnikol do nej. Sám bol prekvapený, ako rýchlo sa mu postavil. Bola horúca a zastonala, tak jej zatvoril ústa rukou, začal silno prirážať a za tri minúty do nej striekal.

Najlepší sex vraj trvá tri minúty.

Niekde to čítal.

Asi v časopise.

Koniec ukážky

ISBN: 978-80-971773-4-8

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s. r. o., 2014

Vytvorené prostredníctvom Publico.sk